

РЕШЕНИЕ

№ 117

гр. Раднево, 06.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РАДНЕВО в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело №
20235520100422 по описа за 2023 година

Производството е за развод по исков ред с правно основание чл. 49, ал. 1 СК, съединен с небрачни иски по чл. 53 СК и чл. 56 СК.

Производството е образувано по искова молба на З. Й. И., действаща чрез адв. Х., срещу Д. И. И., с която се предявява иск за развод по чл. 49, ал. 1 СК. Ищцата твърди, че с ответника са сключили граждански брак на 13.10.1975 г. и от брака имали две родени деца, които отдавна били пълнолетни лица. Твърди, че първоначално отношенията им били добри, но в последствие ответникът започнал да ревнува ищцата и отношенията им се влошили и това довело до тяхната раздяла. Твърди, че въпреки раздялата им, преди година при връщане на ответника от работа в чужбина я срещнал и започнал да я обижда, че ходила с различни мъже. Твърди, че изчезнало взаимното уважение, доверие и привързаност. Твърди, че повече от 16 години не живеят заедно и бракът им бил само формалност. Твърди, че сама отгледала децата им, всеки се устроил отделно и не поддържали никакви контакти. Твърди, че бракът им бил лишен от изискуемото от закона и морала съдържание. Поради което иска да бъде прекратен брака им чрез развод, по вина на ответника; ищцата след прекратяване на брака да носи предбрачното си фамилно име А.; на ищцата да бъде възложено ползването на семейното жилище в гр. Раднево, тъй като нямала друго жилище; съпрузите да не си дължат взаимна издръжка.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор от ответника Д. И. И..

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в

тяхната съвкупност, с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

От приетото по делото удостоверение за сключен граждански брак, дубликат, издадено на 10.03.2023 г. от община Стара Загора /л.5/ е видно, че страните З. Й. И. и Д. И. И. са съпрузи и са сключили граждански брак в гр. Стара Загора на 13.10.1975 г., за което е съставен акт за сключен граждански брак № 0501 А от 13.10.1975 г. на длъжностното лице по гражданското състояние при община Стара Загора.

По делото е извършена служебна справка за низходящите лица на З. Й. И., от която е видно, че същата има родено едно дете преди сключване на гражданския брак с ответника, и две деца родени след сключване на гражданския брак, и които три деца са пълнолетни лица, поради което не се налага изследване на въпросите относно родени от брака ненавършили пълнолетие деца.

Относно дълбокото и непоправимо разстройство на брака:

Съгласно чл. 49, ал. 1 СК всеки от съпрузите може да иска развод, когато бракът е дълбоко и непоправимо разстроен.

Съобразно задължителната съдебна практика, съдържаща се в разрешенията, дадени в ППВС № 10 от 1971 г., дълбокото и непоправимо разстройство на брака е налице, когато запазването му не би създало нормални условия за живот на съпрузите. Дълбоко е това разстройство, при което между съпрузите липсва взаимност, уважение, доверие и другарски отношения, като в тези случаи брачната връзка съществува само формално и в нея няма такова съдържание, каквото изискват законът и моралът. Непоправимо е разстройството, което не може да се преодолее и да се възстановят нормалните отношения между съпрузите, като една от причините, която може да доведе до разстройството на брака е продължителната фактическа раздяла на съпрузите. Тази раздяла не трябва да се счита за абсолютно основание за прекратяване на брака, но при наличието ѝ съдът е длъжен да изследва с оглед на доказателствата по делото дали тя е причина или само проява на дълбокото и непоправимо разстройство на брака, т.е. дали това разстройство може да бъде преодоляно, за да се възстановят нормални съпружески отношения на доверие, уважение, взаимна грижа и разбирателство (в този смисъл решение № 306 от 06.10.2011 г. на ВКС по гр.д. № 1365/2010 г., III г.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК).

Съгласно чл. 14 и чл. 15 СК отношенията между съпрузите се изграждат на основата на взаимно уважение, общи грижи за семейството и

разбирателство, като съпрузите живеят съвместно, освен ако важни причини налагат да живеят разделно. Установява се в случая, че съпрузите от преди шестнадесет години (т.е. от 2007г.) не живеят заедно, прекъснали са отношенията си отдавна, ответникът се е установил да живее на друго място и е избягал от всичките си задължения в семейството, като ищцата дори и сама е отгледала родените преди и по време на брака три деца. Тази отчужденост между съпрузите и липсата на желание за възстановяване на взаимоотношенията от страна на ответника е довела до техните отношения в степен на невъзможност да се възстановят нормални съпружески отношения на доверие, уважение, взаимна грижа и разбирателство. Няма и каквито да било данни да е възможно възвръщане на сплотеността и общото живеене в едно семейство.

Поради това съдът намира, че се установява наличие на дълбоко и непоправимо разстройство на брака между съпрузите и следва да се допусне прекратяване на брака им чрез развод, тъй като е налице трайна фактическа раздяла без възможност за стабилизиране на брачната връзка.

Съгласно чл. 49, ал. 3 СК съдът се произнася по вината за разстройството на брака, ако някой от съпрузите е поискал това. Изрично в исковата молба и в проведеното на 03.10.2023г. открито съдебно заседание е посочено, че се иска обявяване на брачната вина на ответника. Видно е, че ответникът е напуснал семейното жилище и е заминал да живее на друго място. Такова поведение в семейна връзка противоречи на всички принципи, залегнали в СК, поради което ответникът проявява изключителна вина за разстройването на брачната връзка.

Няма каквито и да било доказателства по делото вина за разстройството на брака да има и съпругата-ищца, която е отгледала трите си деца и е останала в семейното жилище.

Поради това ще се постанови, че вина за дълбокото и непоправимо разстройство на брака има изключително ответникът.

Относно ползването на семейното жилище:

Съгласно чл. 56, ал. 1, изр. 1 СК при допускане на развода, когато семейното жилище не може да се ползва поотделно от двамата съпрузи, съдът предоставя ползването му на единия от тях, ако той е поискал това и има жилищна нужда. Съгласно §1 от ДР на СК „семеино жилище“ по смисъла на този кодекс е жилището, което е обитавано от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца. Конституцията на Република България и законодателството в областта на собствеността не възпрепятстват съпрузите да притежават повече от едно жилище, в което да живеят те или техните деца.

Самата разпоредба посочва, че семейното жилище е онова, което е „обитавано“ от двамата съпрузи и техните ненавършили пълнолетие деца. Установява се семейното жилище да е в гр. Раднево, *****, в което ищцата живее. Ищцата иска да се предостави на нея ползването на същото. Ответникът не е изразил становище относно тези претенции към жилището. Затова съдът намира, че семейното жилище на съпрузите до тяхната раздяла е това в гр. Раднево, *****, в което ищцата живее понастоящем, и следва да се предостави за ползване същото на ищцата, която единствено е предявила претенция за ползването му.

Относно фамилното име на съпругата:

Ищцата е направила искане да носи след прекратяване на брака предбрачното си фамилно име А..

Съгласно чл. 53 СК след развода съпругът може да възстанови фамилното си име преди този брак. За разлика от чл. 103 от СК'85 г. предпоставящ съгласие на другия съпруг или известност с името на другия съпруг, разпоредбата на чл. 53 СК не поставя въпросът за фамилното име в зависимост от волята на съпруга, чието фамилно име е прието при сключването на брака и ако съпругът, приел името на другия съпруг при сключване на брака, не заяви желание за възстановяване на фамилното име преди брака, то той запазва брачното си фамилно име. Поради това искането на ищцата следва да бъде уважено и ще следва да се постанови съпругата да носи занапред предбрачното си фамилно име А..

Относно издръжката между съпрузите:

С оглед на искането на ищцата следва да се постанови, че съпрузите не дължат издръжка помежду си, тъй като са в работоспособна възраст и не се нуждаят от такава.

Други въпроси:

По делото не са поставени други въпроси за разглеждане, свързани с придобито през време на брака, поради което съдът не дължи произнасяне по тези въпроси.

По разноските и дължимата държавна такса:

С оглед на установената вина на съпруга Д. И. И., съгласно чл. 329, ал. 1 ГПК следва разноските да се поемат от него. Поради това ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата разноски в размер на 25 лв. платена държавна такса за образуване на делото и 1200 лв. платено адвокатско възнаграждение.

Съгласно чл. 6, т. 2 от Тарифата за държавните такси към ГПК съдът определя окончателна държавна такса за производството в размер на 40 лв.,

която следва да се поеме от ответника, както и държавната такса за производството по съединения иск по чл. 53 СК в размер на 30 лв. и държавната такса за производството по съединения иск по чл. 56 СК в размер на 30 лв., съгласно чл. 3 от Тарифата.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА С РАЗВОД на основание чл. 49, ал. 1 СК брака, сключен с акт за сключен граждански брак № 0501 А от 13.10.1975 г. на длъжностното лице по гражданското състояние при община Стара Загора, между З. Й. И., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, ***** и Д. И. И., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, *****, като дълбоко и непоправимо разстроен, по изключителна **ВИНА** на съпруга Д. И. И., ЕГН *****.

ПРЕДОСТАВЯ за ползване на съпругата З. Й. И., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, *****, семейното жилище в гр. Раднево, *****.

ПОСТАНОВЯВА след прекратяване на брака съпругата З. Й. И., ЕГН *****, да носи предбрачното си фамилно име – А..

ПОСТАНОВЯВА съпрузите да не си дължат взаимна издръжка.

ОСЪЖДА Д. И. И., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, *****, да заплати на З. Й. И., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. чл. 329, ал. 1 ГПК разноси за производството общо в размер на 1225 лв. (хиляда двеста двадесет и пет лева).

ОСЪЖДА Д. И. И., ЕГН *****, с адрес гр. Раднево, *****, да заплати на бюджета на съдебната власт, по сметка на РС-Раднево, сумата от 100 лв. (сто лева), представляваща държавна такса за допускането на развода и съединените иски по чл. 53 СК и чл. 56 СК.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Стара Загора в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Раднево: _____